

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA,
Redactor: Pr. Demian Tudor

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

SFÂNTA EPISCOPIE ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ARADULUI

Nr. 1020—1947.

Iubiții mei fii sufletești,

Cu părintească dragoste Vă aducem la cunoștință că în urma îndemnului ce v-am adresat prin Pastorală de Anul nou, în eparhia noastră s'a colectat 147.652 kg. cereale (grâu, porumb și fasole), care cantitate, încărcată în 16 vagoane, a fost destinată astfel: Episcopiei *Buzău* 2 vagoane cu 19.083 kg. cereale; Episcopiei *Galați* 2 vagoane cu 20.000 kg.; Județului *Putna* (Focșani) 2 vagoane cu 19.736 kg.; Județul *Tecuciu* 2 vagoane cu 18.997 kg.; Județul *Tutova* (Bârlad) 2 vagoane cu 16.058 kg.; Județului *Vaslui* 2 vagoane cu 15.503 kg.; Episcopiei *Huși* (Județul Fălciu) 2 vagoane cu 19.335 kg. și Mitropoliei *Iași* 2 vagoane cu 18 890 kg.

Delegații sosiți din Moldova au fost de față la încărcarea vagoanelor și le-au luat în primire. Din gara Arad au plecat spre Moldova: în 7 Martie a. c. un convoiu de 13 vagoane, iar în 8 Martie restul de 3 vagoane, însoțite de vreo 20 delegați moldoveni și o escortă militară compusă din 16 soldați sub comanda unui ofițer. Am primit confirmarea că toate vagoanele au sosit la destinație. Prin urmare darul vostru a fost primit de Dumnezeu și binecuvântat. Ați împlinit în felul acesta, iubiții mei, cea dintâi din cele 7 fapte ale îndurării trupești față de aproapele: aceea de a da pâine celui flămând. Fapta voastră scrisă rămâne în cer. Când mulțumesc tuturor acelor cari și-au deschis inima, — cari pot nădăjdui și dânsii milostivire dela Tatăl ceresc, — ași vrea să înduplec și pe aceia cari au rămas nepăsători, ca în viitor să nu-și mai zăvorească inima la astfel de chemări

Iubiții mei fii sufletești,

Colecta aceasta, pe care însuși Dumnezeu ne-a poruncit-o, și Căruia noi am dat ascultare, cuprinde și o seamă de învățături folositoare pentru suflet, pe care Noi nu putem să nu vi le împărtășim în cele următoare:

1. Ne dăm bine seama că Dumnezeu încearcă uneori pe unii, altădată pe alții, cu scopul ca toți să se înțeleptească. Foametea din Moldova este un semn pentru noi toți.
2. Vremurile și rodul pământului stau numai sub stăpânia lui Dumnezeu. Omul culege numai ceea ce mâna lui Dumnezeu îi dăruiește, — precum atât de frumos spune psalmistul. (Psalm 103).
3. Nu putem ști dacă urgia lui Dumnezeu deasupra noastră a trecut, sau mai avem de suferit și alte încercări. Păcatele noastre sunt prea mari și prea multe, ca să

P. C. Preoți vor ceti această scrisoare pastorală în proxima Duminecă în biserică în auzul întregului popor.

putem nădăjdui că Dumnezeu va trebui să ne cruțe pentru îndreptarea ce i-am fi arătat. Nu putem nădăjdui decât în marea Lui milă și în nemărginita Lui îndelungă răbdare.

4. Nu putem ști nici aceea care va fi rodnicia acestui an, de care se leagă atâtea nădejdi pentru scăparea de foamete. În mâna Tatălui ceresc este tot viitorul.

Dreptaceea, pentru a putea nădăjdui la cruțarea și bunăvoința Lui, cu părintească dragoste Vă îndemn pentru anul acesta la următoarele:

a) Semințele ce le veți semăna în primăvara aceasta, înfățișați-le lui Dumnezeu, aducând din ele câte un pumn la biserică, spre a fi binecuvântate prin rugăciune și stropire cu apă sfințită.

b) În caz de secetă prelungită ne vom ruga în genunchi, îmbrăcându-ne în sac și presărându-ne cenușe pe cap, în semn de pocăință. (Iona 3,6).

c) Pentru roada ce ni s'ar da, nu vom uita a mulțumi lui Dumnezeu cu lacrimi de bucurie, iar dacă ni s'ar cere, vom jertfi din ea, până la a zecea parte, pentru treburile sufletești. (III. Moise 27,30).

Făcând astfel vom da dovadă că recunoaștem pe Dumnezeu ca singurul Stăpân al vieții noastre, dela care „de sus coboară tot darul și toată darea cea bună”. (Iacov 1,17).

Suntem în timpul postului, în timp de pocăință, cu fața îndreptată spre nădejdea Învierii, când îndreptarea ne este mai cu putință. Să împlinim deci noi cei dintâi pocăința pentruca și Tatăl îndurărilor să ne poată da iarăși bucuria unei vieți noi, binecuvântată cu pace și bunăstare.

Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toți.

Arad în 21 Martie 1947.

Al vostru iubitor părinte sufletesc
† ANDREI
Episcop.

Misionarul legii noastre

Pentru a întări turma lui Hristos am ajuns la convingerea, că este necesară misiunea. Socotită ca medicament, s'a pus problema, cine să administreze acest bun leucitor? Astfel judecând, mintea omului formulează teorii, încearcă să facă experiențe, întocmește statute, pentru ca prin toate acestea, lucrul misionar să aducă rod.

Prin rândurile acestea puține, noi nu suntem ispitiți a discuta și nici a enunța anticipat vreo părere asupra rezultatului final, dacă se urmează cutare drum, sau se aplică anumite statute. Dece să nu privim realitatea în față? Dece să nu precizăm portretul misionarului legii noastre, mergând pe drumul idealului comun și în lumina cuvântului adevărului, pe care credinciosul nostru îl posedă și îl practică. De ce să nu recunoaștem că preotul are azi însărcinarea, ca biruindu-se pe sine, să se ridice în atmosfera ozonificată de credința în Hristos și să corespundă cerințelor vremii. Da, preotul este vestitorul evangheliei și azi ca și ieri.

Indată, par'că aud învinuirea, că nu este pregătit, că trecutul cu faptele și vorbele sale lasă mult de dorit. Acestea și alte observații l-ar lua din mână lucrarea sub acuza de neurednic.

Cu toate acestea, omul, jertfit unul gând de mal bine, pe care poate l-a înțeles foarte târziu, acel suflet ros de vreme, poate demoralizat, acel intelectual menit rustificării, silit să lupte pentru existență cu necazuri și greutăți, aceia este misionarul legii noastre.

El a făcut studii teologice. Din cauza atâtor împrejurări, poate și din vina lui, a ajuns să continue firul propovăduirii creștine ortodoxe, doar printr'un serviciu de cult, celebrat de mântulală, în fața zidurilor goale, fără predică — căci nu are cui predica. —

Acest suflet desorientat este chemat a se trezi, pentru a trezi la rândul său sufletul poporului dreptcredincios. El așteaptă un stimulent și îl are nu afară, ci în sufletul său. Anumite prejucții și formalități l au oprit a-și umple paharul vieții cu puterea necontenitei mărturisiri. Acum din plinătatea harului, el va umple sufletul său de un optimism pe care să-l reverse în jurul său „nu de silă ci de voie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lăpădare de sine, nu ca și niște stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei”. N'a făcut-o până aci în mod practic! Lar planul de acțiune îl are. L-a cicatrizat în înțeleștarea buzelor,

de multeori împiedecate a rosti cea ce-i dicta Duhul dinlăuntru. Este trasată linia de program prin dorința credinciosului, care vrea să albe în biserică prin preot, alinarea deplină a durerilor sufletești și asigurarea unei vieți mai fericite în unire cu Hristos. Din chemarea și rostul bisericii slujitorului își va orienta meargarea și rostul său.

„Cei cari nu sunt încă luminați de spiritul lui Dumnezeu, sunt conduși prin blândețe de biserică la ascultare, pentru a îngădui să li se vestească prin Evanghelle, Iisus Hristos. Și astfel autoritatea bisericii este ca o ușă de intrare pentru a conduce pe cei ce nu-l cunosc încă și a-i pregăti pentru credință“. Biserica care trebuie să ajute pe credincios este biserica locală, compusă din toți acei cari prin exemplul bun al vieții și prin participarea la slujbe, mărturisesc același Dumnezeu și același Iisus Hristos.

Nici preotul și nici credincioșii să nu aștepte din afară decât o binemeritată laudă ori o regretabilă dojană. Misionar al sufletului său, stăpân al familiei sale, cu credință tare, preotul are la îndemână totul pentru a deveni și misionar al legii noastre. Mai rămâne să și voiască aceasta.

Teofan

Frumuseți literare...

Dacă în esența sa ultimă creștinismul este iubire, o religie a iubirii, atunci cu certitudine confi-niile lui geografice de astăzi, sunt un netăgăduit produs și succes al inimii umane. Intreg procesul de răspândire al religiunii creștine este o îndrăzneală și ne mai întâlnită ofensivă pentru cucerirea inimilor, pe care a inițiat-o Iisus Hristos și au continuat-o pelerinii veșniciei, umilii Săi pescari,

Iată că de pe buzele lui Iisus, răsar — izvorâte din nepătrunsul inimii Sale divine. — parabole cu accente de frumuseți celeste, admirabile sentințe, narațiuni pline de spontaneitate, axiomatice cugetări — să le zicem cu îngăduință de „filosofie creștină“ —, prorocii pline de fior și cutremurare, încântătoare stihuri grele de nectar duhovnicesc, care cuceresc cu necetul nestătătoare cetate a sufletului poporului ascultător.

Apostolii când s'au imprăștiat printre neamuri, au rămas și ei fideli aceleași admirabile tactice a dumnezeescului Invățător, și în răspândirea luminilor noiei evanghelii se folosesc de același aparat și de aceeași neîntrecută tehnică, a exprimării într'un limbaj cât mai simplu, dar prin aceasta nelipsit de netăgăduita încătușare a unor frumuseți literare. Iar de aci înainte — peste veacuri — frumusețile literare ale scrisului și oratoriei creștine și ale Sfintei Scripturi în special, își vor continua cu efect circulația în aluatul inimilor creștine, care vor dospa pentru lărgirea Impărăției Iubirii.

Nu vom putea trece sub tăcere că îndemnul la aceste considerații ni l-a dat o carte apărută anul trecut în editura Diecezei arădane a păr. prof. Dr. Petru Deheleanu intitulată: „Frumuseți literare în Sfânta Scriptură“, care deși de proporții reduse, încântă lectorul dela prima până la ultima filă, reușind — după mărturisirea scriitorului Gala Galaction care semnează prefața cărții — „o prezentare familiară a frumuseților biblice... într'o serie de capitole, pagini caracteristice, într'adevăr vrednice de admirația tuturor cunoscătorilor: (fie creștini, fie independenți de creștinism“ (p. 4). Pe lângă cuprinsul cărții bine ales și sistematizat și cu notări judicioase — care rețin și captivează — ne-au rămas întipărite în minte „Cuvântul de încheiere“ și mai ales prefața autorului intitulată modest „Câteva lămuriri“, — pline de sugestii și de actualitate nedesmințită — a cărei varii tematici pot fi reluate și puse într'o discuție și circulație cât mai extinsă. O carte care invită la trăirile estetice. — necunoscute de mulți — ale nesecatului izvor al Sfintei Scripturi, un imbold spre înălțimile nobile, pure și azurii ale sufletului uman și în același timp un merit și un incontestabil succes al unuia dintre cei mai verificați condeieri ai scrisului nostru teologic contemporan. Frumuseților literare ale scrisului creștin — cărora spre a fi mai bine cunoscute și subliniate autorul le dorește o nouă catedră de teologie — trebuie să ne obișnuim a le da o prețuire justă, căci dogmele și principiile morale investmântate într'o aleasă formă literară, captivează și fac să răsară mai ușor din suflete, roadele binecuvântate ale inimii dăruite lui Hristos.

Pentru Prasnica Bunei-Vestiri ce se apropie îmi voi permite să reproduc un fragment dintr'o predică a marelui Ilie Miniatis, rostită cu ocazia acestui prasnica și care ar putea să figureze — pentru frumusețile literare ce le conține — în cea mai pretențioasă antologie de acest gen: „Crepusul se ivește la Răsărit. Frumosul răsărit al soarelui este aproape. Zorile pline de lumină încep să se răspândească pe întinsul cerului și stelele nopții una câte una se sting în depărtările infinitului. Apolon cu razele lui de aur și de argint apare maiestos și gonește cu lumina lui întunecul de besnă al nopții întunecoase. Luna ca o nălucă nestatornică, neputând suferi străjucirea luminii, se ascunde și își acopere fața de rușine. Prin dumbrăvi și zăvoae concertul păsărelelor, armonios și dulce, își începe fermecătoarea uvertură. Oamenii se trezesc din somnul nopții și pleacă la muncă sau după alte nevoi ale vieții. In cele patru părți ale lumii o armonie de cer veselă și voioasă vestește lumina plină de farmec: „Iată ziua s'a apropiat, iată lumina că strălucește“. Așa și astăzi se ivește din poarta de argint a cerului plin de soare, fericitul Gavriil și cu închinăciuni se apropie: „Bucură-te, ceea ce ești pină de daruri, Domnul este cu tine“.

Un poem în proză, care pentru lirica modernistă cea mai exigentă chiar, cuprinde toată simbolică prasnicului în speță și totodată o pledoarie pentru frumosul literar.

Pr. Teodor R. Florășiu

Momente Biblice

II.

În planul mântuirii, Dumnezeu a hărăzit dintru început fiecărui neam, destinul lui, prin care să se deosebească de celelalte neamuri. Existența neamurilor se bazează pe diversitatea destinelor lor. Diversitatea asta însă, are la bază omogenitatea puterii din care s'au născut; omogenitatea voinței lui Dumnezeu. La rândul lor, diversitatea culturilor, ca expresie a diversității destinelor are la bază omogenitatea inițială și permanentă a setei de mântuire.

Și totuși, există oameni care nu cunosc această sete, oameni ce nu se frământă și nu se ostenesc pentru căutarea adevărului și care tocmai pentru asta, nu au cultură în sens mai înalt. Sunt oamenii V. T. pe cari i-a ferit Dumnezeu de tragedia îndelungatelor căutări, dându-le „Legea“. Ei nu mai trebuiau să caute; Dumnezeu le arătase calea; ei trebuiau doar să asculte

„Dar legea, nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cel nelegiuit și nesupus, pentru necredincioși și păcătoși, pentru necuvincioși și spurcați, pentru ucigători de tată și de mamă, și pentru orice altceva ce se împotrivesc învățaturii celei sănătoase)“. Legea este poruncă: acestea să nu le faceți, căci de le veți face, veți muri! „Böldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea 2) Angajamentul luat, legea, poruncește. Asupra celui ce nu se supune va cădea blestemul sancțiunii: Păcatul săvârșit sub lege, nu este păcat, ci blestem, iar cei de sub lege, nu mai sunt liberi: — sunt robi!

Robia nu este însă ipostază necesară a legii; ea este consecința felului cum omul a primit legea. Pruncul se supune tatălui lui din dragoste; robul se supune stăpânului pentru plată; robul cere preț supunerii lui, robul se vinde și tocmai de aceea el nu este liber. Vechiul legământ încheiat între Dumnezeu și om, Legea, deși dată omului spre ridicare, s'a dovedit a fi cătușă a robiei, pentru că așa a primit-o omul, ca rob.

Față de acest om de sub Lege, păgânii sunt mai nefericiți, dar și mai aproape de starea adamică. Prin felul condiționat (contractualist) cum vechiul om a primit Legea, el a căzut a douaoră. Și tocmai de aceea, chemarea celui trimis, el nu a înțeles-o. Nu a înțeles-o, deși-L însoțea pretutindeni, vroid să-L facă rege. Văzuse în El puterea, văzuse minunile și totuși, nu pentru asta se căuta, ci pentru că

măncase pâine și se săturase 1).

Începutul împlinirii nădejdilor lui el îl vede în pâine. În inima lui încolțise o clipă bucuria fericitelor zile; dar numai o clipă, căci în aceeași inimă stăruia încă teama unor amăgiri. Cuvântul lui Rabi părea prea nedeslușit, prea enigmatic; de aceea, cerea întruna semn „Părinții noștri au mâncat mană în pustiu. Dar Tu, Tu ce semn faci, ca să vedem și să credem în tine? Tu ce lucrezi? 2) Minuni (!) Era prea puțin pentru el, căci el nu căuta adevărul, ci aștepta prețul vânzării lui. Iar când a văzut că semnul de acum nu este garanție nici măcar pentru un nou belșug de pâine, fără muncă, L-a părăsit.

Și a chemat atunci Iisus toate neamurile, și acelea au crezut în El!

Neamurile au crezut, pentru că în adâncul lor mocnea neliniștea. Ele L-au căutat. L-au căutat dintru început, dar nu L-au găsit decât în ceasul când El le-a chemat, căci neamurile L-au căutat ca oameni fiștești, ori „omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci sunt pentru el nebunie și nu le poate înțelege 3).

Ceea ce nu a priceput omul de sub lege, și ceea ce destul de greu au înțeles păgânii, este caracterul duhovnicesc al creștinismului. Dumnezeu e Duh, de aceea, celce vrea să se cunoască, să se apropie de El duhovnicește. Cu alte cuvinte, celui ce vrea mântuirea nu i se cere supunere de sclav, ci schimbare prin înfiere; nu i se cer jertfe materiale, ci jertfe spirituale: milă „Milă voiesc, nu jertfă. O, dacă ați fi știut ce însemnează: milă voesc nu jertfă, nu ați i condamnat nevinovați 4); flacărele rugului nu ar fi mistuit trupuri de sfinți; nu ați fi vândut mântuire pe bani, nu ați fi schimbat Biserica în aparat statal; istoria nu ar fi cunoscut războaiele închizitoriale; ura împăraților și sarcasmul oamenilor de știință, nu ar fi lovit în voi. Uzurpatori infailibili, de ce ați predicat și predicați încă, în locul dragostei părintești, autoritatea împăratului infailibil? Nu uitați, că veți avea de dat socoteală!

Toată taina creștinismului poate fi cuprinsă într'un singur cuvânt: renaștere, renaștere din Duh, renaștere din dragostea lui Hristos „Cel ce cinstește dragostea lui Hristos, cea mai presus de cunoaștere, este plin de toată plinătatea lui Dumnezeu 5). Unul ca acela are viață veșnică, „căci aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe tine, Dumnezeul cel Adevărat. Și dacă asta este viața veșnică o poți simți, o poți avea încă aci pe pământ.

Vechiul om, a redus viața la senzorial, la materie. Păgânii, au transformat-o în iluzie sau contemplație metafizică, ca și cum ar fi vrut să o smulgă

1) Ioan 6,26.

2) Ioan 6,31

3) I. Cor 2,14

4) Mat. 9,13.

5) Ioan 17,3.

1) I-Tim. 1, 9-10.

2) I. Cor. 15,56.

de pe pământ; Creștinismul a îndumnezeit-o. În el, cerul și pământul își dau mâna. El nu însemnează nimicirea acestei vieți, ci transfigurarea ei; renașterea duhovnicească. El rezolvă starea dezbinului lăuntric, și nu o strivește brutal, nu o refulează. Înțelepciunea omenească, dimpotrivă, pleacă dela un crepuscul deabea perceptibil, adâncește prăpastia, și așterne în plină zi, întunecata-i noapte. Ea pleacă dela om, și practicându-se fictiv, în afară, îl închide ca într'un zid chinezesc, ca într'un test de copt pâine. Înțelepciunea omenească, în loc să împace, tulbură; în loc să apropie, îndepărtează — și când încins de brațele ei reci, te-ai pomenit singur, te cuprinde teama și încerci să strigi. — Dar cine să te audă? Sărmane om, strigi în pustiu.

Se întâmplă totuși, câteodată, ca într'un târziu, chemării tale să-i răspundă morții. Răspunsul lor străbate pustiul, sfărâmă zidurile pe care ți le-ai ridicat singur, și ajunge la tine. Dar cum? Pe drumuri oculte: spiritism, cabale, anfruposofie. Răspunsuri noi; noi lumi, măsluite adesea sub semnul Evangheliei și al Crucii și tot odată cea din urmă și poate cea mai grea ispită, căci nimic nu s'a schimbat în om. El a rămas același chiar și între morți; a rămas singur, neputându-se apropia de ei — Il desparte miracolul, — un nou reflex, al aceluiaș creer.

V. G.

Despre ce să predicăm?

Duminea a cincea din post: DESPRE SLUJBELE ÎNALTE.

Evanghelia ne înfățișează pe doi frați, pe fiii lui Zevedei, cari au venit la Iisus Hristos să ceară cele mai înalte slujbe. Aceștia erau Iacov și Ioan, numiți și fiii tunetului, pentru firea lor iute. Oricât au fost însă de aprigi cu firea, cu cererea au venit pe ocolite. N'au spus deadreptul ce voiau, ci întâi au vrut să primească o asigurare, că li se va împlini dorința. Sfântul evanghelist scrie că cei doi frați au venit cu maica lor să ceară cele mai înalte slujbe. În chipul acesta ocolirea este și mai lămurită. Mântuitorul n'a vrut să le dea asigurarea, până nu-și vor spune dorința în auzul celorlalți apostoli. *Iar el le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei i-au zis: Dă-ne să ședem unul deadreapta ta și altul deastânga ta, întru slava ta* (Marcu 10, 36-37).

Sfântul Evanghelist Matei însemnând cererea celor doi frați, spusă prin gura mamei lor, a însemnat-o cu următoarele cuvinte: *Zi cu să șadă acești doi fii ai mei, unul deadrapta ta, iar altul deastânga ta, în împărăția ta* (Matei 20,21). Mama celor doi frați a fost dintre femeile cari au venit din Galileia să urmeze și să slujească lui Iisus însoțindu-și fiii sau soții (Matei 27,56) Cunoscând

noi că între apostoli tot des a fost vorba despre întâietate, credem că mama a venit îndemnată de fiii săi. Sfântul evanghelist Marcu istorisește întâmplarea cașicând mama celor doi frați n'ar fi fost de față. Insuși Mântuitorul, după ascultarea cererii, a vorbit mamei către ei, cașicând ea n'ar mai fi fost acolo. Dar ce n'ar fi în stare mamele să facă de dragul fiilor lor? Ana, mama procolui Samuil, de dragul fiului său a adus jertfă zicând: Pentru acest copil m'am rugat eu și Domnul mi-a plinit cererea ce am cerut dela dânsul. Și acum eu îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui, să slujească Domnului. De dragul aceluiaș fiu s'a rugat Ana cântând ca un psalmist (1 Regi 1,23-26; 2, 1 urm.) Agar slujnica lui Avram de dragul fiului său Ismail s'a semețit și a disprețuit pe Sara și de dragul fiului a înfruntat foamea și setea în deșertul Sur (Facerea 16,4; 21, 14-19). Atalia, mama lui Ohozia, văzând că fiul său a fost omorât s'a sculat și a stârpit tot neamul regesc (4 Regi 11,1). Câte exemple s'ar găsi între mamele de azi, cari tot așa sunt gata să se semețească sau să se umilească, să aducă jertfa cea mai mare sau să-și verse ura de dragul fiilor lor.

Ce a îndemnat pe cei doi frați să vie cu mama lor să ceară ceva? Ei au fost între apostolii cari se țineau mai apropiați de Iisus Hristos. După Andrei și Petru, îndată ei au fost chemați la apostolie. La învierea fiicei lui Iair și la schimbarea la față a Mântuitorului, pe lângă Petru au fost numai ei doi. Nu era mult decând auziseră cum a certat Iisus pe Petru, că nu cugeta cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Marcu 5,37 Matei 17,1 și 16,23). Din toate acestea fiii lui Zevedei se credeau îndreptățiți la cele mai înalte slujbe în împărăția lui Hristos.

Deadreapta și deastânga, înseamnă locurile cele mai apropiate de cel mai mare. David plin de Duh sfânt așa scria: *Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi deadreapta mea, până voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale* (Psalmul 109,1). În toate părțile lumii feciorii cei mai mari sunt puși deadreapta și deastânga nemijlocit lângă tații lor. Domnitorii țărilor sunt însoțiți de alaiu și în alaiu cei mai apropiați, deadreapta și deastânga sunt cei mai înalți slujbași ai țării. Așa cereau și fiii lui Zevedeu, ca în împărăția lui Hristos ei să fie în cele mai înalte slujbe.

Fără îndoială, în cererea celor doi frați a fost cuprinsă dragostea lor față de Hristos și râvna de a fi mereu în apropierea și în slujba lui. Din felul cum au răspuns la întrebarea următoare, că pot să bea paharul pe care-l va bea Iisus și pot să se boteze cu botezul cu care se va boteza el, mai înțelegem că au fost gata cu toată însu-

flețirea să ia parte și la slavă și la suferință. Totuși cererea lor a stârnit o mânie în ceilalți apostoli, iar azi, ori de câte ori am ceti acestea din sfânta Evanghelie, cererea fiilor lui Zevedei ne izbește neplăcut. Oare de ce?

Cauza este una singură: Cei doi frați atunci încă nu înțelegeau imperăția lui Hristos. Desele neînțelegeri între apostoli ne arată limpede, că nici ceilalți zece nu înțelegeau încă ce va fi și cum va fi împărăția mesianică. Până în pragul sfintelor patimi ale Mântuitorului și apostolii erau de părerea, că Iisus Hristos va întemeia o împărăție pământescă așa cum a fost a lui David sau a lui Solomon sau ale altor regi și împărați: cu oaste bine înarmată, cu căpetenii peste sute și peste mii, cu sfetnici, sau cum am zice azi, cu miniștri. În părerea aceasta vedeau ei pe Hristos ca pe un împărat mare, pe ei se vedeau miniștri și fiecare năzuia și se credea îndreptățit ca el să fie președintele consiliului de miniștri, el să fie mai mare, lui să i se aducă laude, el să fie înconjurat de servitori și de slavă. În părerea lor greșită apostolii, înainte de sfintele patimi ale Domnului, scoborau împărăția lui Hristos într'un rând cu împărățiile pământesti.

Hristos Domnul a cunoscut părerea lor greșită. Nu i-a muștrat însă cu asprime cum ar fi așteptat ceilalți zece. S'a dat pe sine exemplu, că el Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât din slava ceriurilor ca să slujească oamenilor. S'a făcut om, iar ca om a luat chip de rob, ca rob a primit să fie judecat ca cei fără de lege și să fie răstignit împreună cu tâlharii. Nu i a certat, căci exemplul ce li se va da și Duhul Sfânt care se va pogori peste ei va învăța toate. Ei va învăța îndeosebi adevărul că Mântuitorul a venit pe pământ nu ca să-și scoboare împărăția într'un rând cu împărățiile pământesti, ci să înalțe pe cele pământesti și că înalții slujbași nu sunt pentru ca să aibă slavă dela oameni, ci ca să fie în slujba oamenilor, spre binele, spre fericirea și spre mântuirea oamenilor.

În toate timpurile au fost unii care s'au îmbulzit la slujbe peste puterile lor, fără să-și dea seama de greutatea slujbelor. Un tâmplar iscusit în meseria sa, privea cu jind la slujbașii dela primărie. I se părea că e mare cinste și neînchipuit de plăcut să stea toată ziua la masă, cu pana după ureche. După multă alergare și stăruință l-au pus la primărie și i s'a dat să facă bilete de vite. A luat seama că literele fugeau și se încălceau înaintea ochilor. mâna-i era grea de să rupă pana, degetele i se mânjeau până sus de cerneală și că nu răzbea să facă un bilet. Lumea se îmbulzea nerăbdătoare. Bietul tâmplar se făcuse liarcă de sudori și se sufoca. N'a isprăvit biletul, ci a aler-

gat la primarul: Iartă-mă, domnule primar, și dă-mi voie să mă întorc la tâmplărie, unde toate mă ascultă și unde pot aduce mai bună slujbă și oamenilor și lui Dumnezeu și a plecat. Dar câți sunt cari râvnesc la slujbe pentru cari n'au pregătirea și priceperea și stau în slujbe și slujbele stau cu ei pe loc ca un car înpotmolit.

Înțelepciunea din bătrâni spune că omul sfințește locul și atunci oricare ar fi slujba, mare sau mică, ea se face slăvită sau batjocorită prin omul care o împlinește. Viețile sfinților și ale oamenilor mari dau un nesfârșit șir de exemple cum au ajuns ei să-și facă slujbele slăvite, sfințind locurile în care au fost așezați. Cel mai iubit rege al Ungariei a fost Matei Corvin, dintr'o familie de viță românească. A făcut mult bine poporului ușurând sarcinile puse de moșieri. Auzind despre nedreptățile din țară, s'a îmbrăcat în haine de lucrător. Într'un oraș a fost prins și dus la muncă silnică. A cărat lemne cu alții și ca alții a fost lovit de slujbașii orașului. El și-a scris numele pe o bucată de lemn și a așezat-o să o poată găsi. Peste câteva zile a intrat în oraș ca rege cu alaiu mare. Acum toți slujbașii orașului i se ploconeau. Matei a întrebat de cei săraci: ce viață duc și nu li se fac nedreptăți? Slujbașii au răspuns că săracii o duc foarte bine, iar nedreptăți nu li se fac deloc. Atunci regele a trimis să-i aducă bucată de lemn pe care și scrisese numele și și-a arătat vânățile din lovitură. A făcut el dreptate.

Cel ce vrea să sfințească locul trebuie să se sfințească întâi pe sine. Hristos Mântuitorul acest exemplu ne-a dat rugându-se pentru apostoli: Precum m'ai trimis pe mine în lume, și eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru ei mă sfințesc pe mine însumi (Ioan 17, 18-19). Biserica noastră învață, că și oștile îngerești sunt cu slujbe mai înalte și mai mici. Toate miile de îngeri sunt întăriți în iubire și își fac slujba de a fi în ajutorul oamenilor și spre preamărirea lui Dumnezeu.

Slujbele omenești, mici și mari, ar trebui să fie o înălțuire prin iubire. Înălțuirea va fi desăvârșită când suzele înalte se vor lega de cele îngerești și când vor năzui să facă dreptate tuturor nedreptăților, înălțându-i pe toți la o viață mai bună și ducând pe toți spre mântuire.

F. C.

Informațiuni

■ Misiune religioasă. În Dumineca sf. Cruci — 16 Martie a. c. — s'a făcut o reușită misiune religioasă în parohia Bocsig din protopopiatul Ineu. Din centrul eparhial a escurs păr. cons. Caius Turicu, iar pe lângă preoții locului au mai activat P. Tripa din Ineu, E. Borza din Col, Traian și A. Lucea din Mă-

nerău. La sf. Liturghie servită în sobor a predicat păr. cons. Caius Turicu despre Darurile Crucii, iar păr. P. Tripa a ținut o alocuție despre Podoaba Bisericii la sfințirea daniilor de trei prapori și o prea frumoasă perdea dela ușile împărătești.

După masă la Casa Culturală, în fața unui numeros public printre care s'a remarcat un număr impunător de intelectuali, elevii școlii primare conduse de dl dir. I. Furdui și cei ai gimnaziului unic de sub direcția dlui P. Guțu au dat un reușit festival religios-cultural în cadrul căruia păr. cons. Caius Turicu a conferențiat despre „Credința cea adevărată”.

S'a remarcat în mod deosebit atât la sf. Liturghie cât și la festivalul de după masă corul bisericesc condus de dl inv. Pavel Belean și piesele moralizatoare ale elevilor D-șoarei Costea și ale d-nei E. Guțu.

Ca fapt îmbucurător se poate remarca prezența la aceste misiuni a unui număr de credincioși din „cealaltă strană”, dat fiindcă în Bocsig se găsește cea mai impozantă biserică unită din Transilvania.

Serbarea s'a încheiat cu o însuflețită cuvântare de mulțumită rostită de preotul Ioan Ageu.

■ **Școlile și căminele de ucenici și ucenice din Arad** au organizat, prin ietermediul consiliului interșcolar muncitoresc, o foarte reușită serbare religioasă în ziua de Duminecă 16 Martie a. c. în sala festivă a Școlii Normale din loc. Programul serbării a început cu un scurt cuvânt ocazional rostit de distinsul director al Școlii profesionale de ucenici industriali din Arad dl Toma Strelicovski, după care corul Asociației Y. M. C. A. a cântat deosebit de armonios „Rugăciune” de Bethoven. Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei a rostit apoi o substanțială conferință despre „Muncă și rugăciune”. Programul s'a încheiat cu „Nădejdea mea...”, „Preține te laudăm...”, și „Sfânt...”, executate de corul Y. M. C. A. sub conducerea vrednicului profesor S. Ageu.

Serbarea a fost onorată cu prezența Dlui primar al Municipiului I. G. Pălincaș, membrii comisiei locale a muncii, profesori, intelectuali, muncitori și un număr mare de ucenici și ucenice. Felul cum a fost organizată și modul cum s'a desfășurat programul acestei serbări atrag după sine o deosebită cinste pentru cei cari au avut gândul bun de a o aduce la buna îndeplinire.

■ **Misiuni religioase la Cermeiu.** Sâmbătă 15 și Duminecă 16 Martie a. c. au avut loc misiuni religioase foarte bine reușite în parohia Cermeiu, păstorită de preotul I. Poleacu. La aceste misiuni a luat parte din centrul eparhiei P. C. Părinte profesor Dr. Ilarion V. Felea.

În după amiaza zilei de Sâmbătă 15 Martie a. c. s'au spovedit în număr mare intelectuali și credincioșii parohiei de toate vârstele. În ziua următoare

s'a slujit sf. Liturghie, răspunsurile liturgice fiind date de noul cor țărănesc instruit și dirijat de preotul I. Poleacu. La priceasnă a predicat P. C. Părinte Profesor Dr. Il. V. Felea, după care credincioșii spovediți au primit sf. Cuminecătură.

Buna armonie dintre credincioșii parohiei de toate clasele sociale, ca și atașamentul lor față de Biserica strămoșească fac cinste deosebită acestei parohii și conducătorilor ei.

■ **Consiliul Parohial** din parohia Adea și pe această cale își exprimă viile mulțumiri față de dl notar Martin Gheorghe și D-na pentru ajutorul de 200.000 lei dat pentru procurarea cărților de ritual: Molitvelnicul și Aghiasmatarul.

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului.

Nr. 949—1947.

Comunicat

Publicăm *încadrarea* personalului clerical din Eparhia Aradului, făcută pe data de 1 Septembrie 1946, în conformitate cu noul Statut al Funcționarilor Publici.

Dacă s'a strecurat vre-o greșală sau dacă cineva a fost neîndreptățit, *va cere rectificarea*, prin cerere adresată Onor. Minister al Cultelor, sprijinită cu acte doveditoare. Cererea va fi înaintată pe cale ierarhică, prin protopop și Consiliul Eparhial.

DECIZIUNE

Nr. 64,573 din 21 Decembrie 1946.

Noi, Ministrul Secretar de Stat la Departamentul Cultelor, având în vedere dispozițiunile art 124 și 134 din Statutul Funcționarilor Publici,

având în vedere procesul verbal Nr. 56 al Comisiunii de Încadrare, înreg. la No. 64539 din Decembrie 1946.

DECIDEM:

Art. I. Următorul personal din cuprinsul Eparhiei Aradului, se încadrează, pe data de 1 Septembrie 1946, în următoarele funcțiuni și clase de sa-larizare:

2. Sava Tr. Seculin, consilier la Secția Economică Episcopia Aradului, clasa de numire 9, vechime 34 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,30, categ. I, salar 362,300 lei.

3. Cornel Magieru, revizor eparhial, Episcopia Aradului, clasa de numire 9, vechime 32 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20 categ. I, salar 338.800 lei.

4. Traian Cibian, consilier referent, Secția Activă, Episcopia Aradului, clasa de numire 9, vechimea 36 ani, clasa de încadrare 27, coeficient de clasă 2,30, coeficient de funcție 2,30, categ. I, salar 370.300 lei.

5. Caius Turicu, consilier referent cultural, Episcopia Aradului, clasa de numire 9, vechimea 28 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de clasă 2,10, cœ-

ficient de funcție 2,30, categ. I, salar 338.100 lei.

6. Aurel Părvu, consilier referent II, Episcopia Aradului, clasa de numire 9, clasa de încadrare 27, vechimea 36 ani, coeficient de clasă 2,30, coeficient de funcție 2,30, categ. I, salar 370.300 lei.

7. Teofan Herbei, preot Catedrala Arad, clasa de numire 9, vechime 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 277.200 lei.

8. Cornel Hălăbac, preot, Catedrala Arad, clasa de numire 9, vechime 19 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, cated. I, salar 284.900 lei.

9. Aurel Tripon, diacon, Catedrala Arad, clasa de numire 9, vechimea 20 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 1,90, categ. I, salar 259.400 lei.

10. Nicolae Stanciu, cântăreț Catedrala Arad, clasa de numire 4, vechimea 15 ani, clasa de încadrare II, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 1,40, categ. I, salar 147.000 lei.

11. Lucian Emandi, cântăreț, Catedrala Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 231.000 lei.

12. Petru Rotar, canonarh, Catedrala Arad, clasa de numire 2, vechime 25 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 1,40, categ. I, salar 161.700 lei.

13. Dimitrie Barna, canonarh, Catedrala Arad, clasa de numire 2, vechime 18 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 1,40, categ. I, salar 147.000 lei.

14. Florea Codreanu, protopop Arad, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 300.300 lei.

15. Petru Bogdan, preot, parohia Arad II, clasa de numire 9, vechimea 9 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 246.400 lei.

16. Viorel Mișuțiu, preot, parohia Arad III, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 300.300 lei.

17. Demian Tudor, preot, parohia Arad IV, clasa de numire 9, vechime 9 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 246.400 lei.

18. Alexandru Muntean, preot, parohia Arad V, clasa de numire 9, vechime 33 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de funcție 2,20, coeficient de clasă 2,20, categ. I, salar 338.800 lei.

19. Ioan Iliuț, preot, parohia Arad VII, clasa de numire 9, vechime 39 ani, clasa de încadrare 28,

coeficient de clasă 2,35, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 361.900 lei.

20. Mihai Boțez, preot, parohia, Arad IX, clasa de numire 9, vechimea 2 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 223.300 lei.

21. Octavian Macovei, preot, parohia Arad X, clasa de numire 9, vechime 13 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 261.800 lei.

22. Traian Tătaru, preot, parohia Arad-Aujac Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 261.800 lei.

23. Aurel Călinescu, preot, parohia Arad I. G. Duca, clasa de numire 9, vechime 19 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 284.900 lei.

24. Nicolae Ionescu, preot, parohia Arad Gai-Arad, clasa de numire 7, vechime 42 ani, clasa de încadrare 28, coeficient de clasă 2,35, coeficient de funcție 2,22, categ. I, salar 361.900 lei.

25. Cornel Mureșan, preot, parohia Arad-Grădiște Arad, clasa de numire 9, vechime 28 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de încadrare 2,10, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 323.400 lei.

26. Ioan Ardelean, preot, parohia Arad-Micălaca Veche I, Arad, clasa de numire 9, vechime 41 ani, clasa de încadrare 29, coeficient de clasă 2,40, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 369.600 lei

Consiliul Eparhial.

Concurs

931-1947

Consiliul Eparhial Ort. Rom. din Arad, publică concurs cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea următoarelor posturi dela Consiliul Eparhial din Arad:

1. Postul de revizor Eparhial.
2. Un post de șef de secție.
3. Trei posturi de subșefi de birou.
4. Un post de impegat.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare cerute de Statutul Funcționarilor Publici, se vor înainta Consiliului Eparhial Arad. Recurenții trebuie să fie preoți sau candidați de preoți.

Recurenții la postul de revizor trebuie să aibă cel puțin 5 ani de preoție și calificățiune pentru parohii de *clasa primă*.

Preoții din Eparhia Aradului vor anexa la cerere numai copia de absolvire a școlii medii, a absolutorului teologic sau a licenței în teologie și a diplomei de calificățiune preoțească.

Arad, la 11 Martie 1947.

† ANDREI,

22 Episcop,

Traian Cibian
cons. ref. eparhial